

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 540: Người Nghe Nên Biết, Pháp Vốn Không Có Định, Phật Không Đối Gạt Người

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 047)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người nghe nên biết, Pháp vốn không có định, Phật không đối gạt người.】

Phật thuyết pháp, phần trước chúng ta đã học qua, Phật không có pháp cố định để thuyết, chẳng những không có pháp cố định, mà kỳ thực Phật không có pháp để thuyết. Phật Bồ Tát tuyệt đối sẽ không đối gạt người thế gian, đối gạt người thế gian là do phiền não khởi hiện hành. Ngay cả hàng Tiểu thừa Tu Đà Hoàn, đã đoạn tận tám mươi tám phẩm kiến hoặc rồi, còn không đối gạt người, hướng hô là Như Lai. Cho nên, đối với những lời Phật dạy mà có thể thâm tín không nghi ngờ, người này liền có phước báo, người này thật có phước rồi. Những lời Phật nói với chúng ta trong kinh, câu câu đều là lời chân thật, câu câu đều là lời quan yếu nhất, so với những gì giảng trong tất cả các kinh điển Đại thừa khác thì còn quan trọng hơn. Bởi vì “Kinh Kim Cang” là tổng cương lĩnh của tất cả kinh điển Đại thừa, trong đó không có sự uyển chuyển vòng vo, câu câu đều là trực tiếp thẳng thắn, chúng ta nghe những lời này.

【Hà tất phải kinh sợ nghi ngại, ngộ hầu mới có hy vọng được tín giải thọ trì vậy.】

Chữ “vọng” này là hy vọng, chân thật có thể không kinh, không bố, không úy (không kinh hãi, không khiếp sợ, không e ngại), chúng ta liền có cơ hội dần dần thấu hiểu được nghĩa lý của kinh. Nghĩa lý của kinh làm sao để thấu hiểu? Đương nhiên phương tiện nhất chính là nghe giảng. Trong kinh “Hoa Nghiêm” nói: “Phật pháp không người giảng, dấu trí chẳng thể hiểu”. Nghe giảng là một phương pháp tốt nhất để giúp chúng ta “giải” (hiểu thấu). Thế nhưng, chân thật

muốn lý giải, cái “giải” do nghe giảng, nghe người khác nói, cái “giải” này chỉ là ngoài da, chưa đủ sâu sắc; sự lý giải thấu triệt là phải có công phu tu hành để ấn chứng; những đạo lý, những cảnh giới mà Phật đã giảng trong kinh, chính chúng ta phải đích thân chứng đắc, cái “giải” đó mới gọi là thấu triệt, mới không có vấn đề. Thế nên nói “tín, giải, hành, chứng”, chứng cái gì? Chứng minh những điều quý vị tin, những điều quý vị hiểu là chân thật không hư dối. Làm sao để chứng minh? Phải “hành”. Hành chính là thọ trì, chân thật y giáo phụng hành, như vậy thì mới giải được thấu triệt.

Muốn có thể tín, giải, thọ trì, thì không kinh, không bố, không úy chính là điều kiện tiên quyết. Ở đạo tràng chúng ta đây, các đồng tu thiện căn đều vô cùng sâu dày, cho nên nghe bộ kinh này, sự kinh bố úy quả thực là không có. Có người nào nghe bộ kinh này mà sinh tâm hoài nghi kinh sợ hay không? Có. Tôi đã thấy qua rất nhiều, là những ai vậy? Đều là những phần tử trí thức được thọ nhận nền giáo dục bậc cao, những vị giáo sư đại học này khi xem thấy “Kinh Kim Cang”, liền nghĩ chuyện này là sao đây, đều lắc đầu, cảm thấy khiếp sợ! Chúng ta nghe xong ngược lại không kinh, không bố, không úy, thiện căn phước đức nhân duyên của chúng ta sâu dày hơn họ, điều này quả thật đã chứng minh cho lời Phật nói “Phật pháp không người giảng, dấu trí chẳng thể hiểu”, thế trí biện thông của thế gian không có cách nào lý giải được. Người thế gian sợ nhất là buông xả, quý vị bảo họ buông xả, họ liền sợ chết khiếp, thế thì sao được, thân tâm thế giới thấy đều buông xả, thì họ liền sinh tâm hoảng sợ.